

Rom 8, 27

27: Han som gransker hjertene, vet hva Åndens sinnelag er, for han går i forbønn for de hellige etter Guds vilje.

Her tar Paulus igjen opp en bekymring som ofte oppstår hos Guds barn når de opplever svakhetene, skrøpeligheiten, så de ikke en gang kan be rett. For når de selv ikke hverken forstår, eller er klar over at de ber, midt oppe i disse sukkene, så tror de samtidig at heller ikke Gud registrerer dette, så han hører og kan hjelpe dem. Nå møter Paulus slike bekymringer med tre forskjellige forhold, til trøst. Det første er at Gud er den som gransker hjertene. Derfor merker han også selv det svakeste sukk. Og dette uttrykker apostelen så sterkt, at han rett og slett tilskriver Gud den egenskap at han "gransker", dvs. ransaker hjertene. Det ordet grunnspråket anvender i denne teksten, brukes også om de som arbeider med gruvene. Som graver og forsker på det innerste i det harde fjellet. Dette er en stor trøst i slike bekymringer. Gud kjenner det innerste i hjertet. Han behøver ikke høre ord fra oss. For han vet alt sammen før vi begynner å sukke og be. Gud er Ånd, og han ser alle våre tanker og kjenner vår minste bekymring, våre mest skjulte sukk, og spør egentlig bare etter hva det er hjertet begjærer.

Han ser med avsky på den vakreste bønn - hvis selve Åndens rop mangler, når den bare er et produkt av tankespill eller høystemt innbilningskraft. Samtidig som en bekymret sjels korte, tåkete og skjulte klagesukk går like til dypet av Guds hjerte. Når disse er gått ut fra den Ånden som angriper det gamle mennesket, straffer all slags kjødelighet, og derfor fører til nød og rop etter han som er Frelseren. Hør bare hvordan Herren Gud selv taler om en slik sjel: "Han henger fast ved meg, og jeg vil utfri ham. Jeg vil sette ham trygt på et høyt sted, for han kjenner mitt navn. Han skal påkalle meg, og jeg vil svare ham. Jeg er med ham i nøden" osv. (Sal 91). Legg merke til at det er bare hjerteforholdet, hvordan det "henger fast ved meg", "kjenner mitt navn", og "påkaller meg", som Gud nevner her, og som er grunn for at han lover å hjelpe. Dette burde jo være en fast og sterk trøst for oss, når vi i stor nød ikke føler vi kan be en gang, mens hjertet likevel er fullt av såre sukk og rop etter Herren. I hans ører er jo dette nettopp den sterkeste bønn. Og det er jo det aller største bevis på vår store skrøpelighe, at vi ikke har denne sannheten klart for oss.

På samme tid er det kanskje vår største bekymring at Gud ransaker hjertet vårt, og ser alt det gamle hjertets syndige lyster og tanker, vår likegyldighet, hardhet, ugudelighet, osv. Da burde vi jo være klar over at han ser like godt all uroen i vår ånd, vår selvransakelse, vår bekymring, våre sukk og bønn om tilgivelse og hjelp. For hvorfor skulle Gud bare ville se de syndige tilbøyelighetene i hjertet vårt, men ikke kunne eller ville se den indre anklagen og sukkene? Han må vel være mer opptatt med å lytte til det hans egen Ånd hadde virket, enn til det som bare tilhører mitt eget onde kjød? Det er akkurat dette Paulus sikter til, når han videre i verset taler om at den som ransaker hjertene "vet hva Åndens sinnelag er". Og dette er den neste, og vesentligste grunnen for vår trøst: At Herren Gud vet og legger merke til hva hans egen Ånd ber i og gjennom oss. Og han forstår ikke bare ordene, men også

hva meningen, hensikten, målet for Åndens sukk er, slik han uttrykker det her: "Han vet hva Ånden trakter etter". Paulus sier mao. at for oss kan dette være skjult, "men han som ransaker hjertene, vet hva Åndens sinnelag er" ("hva Ånden trakter etter").

Tenk over dette! Gud forstår mye bedre enn du gjør selv, hva du innerst inne i hjertet ønsker - når du ikke kan be. For det ønsket, det sukket du da har i hjertet ditt, det kommet fra Ånden. Og tenk, når samme Ånd bor i Gud som hos deg, og denne Ånden sukker nå i ditt hjerte! Skulle da ikke Gud til den minste detalj kjenne alt det som trykker deg, alle dine hemmeligste ønsker og bønner? Skulle han ikke til og med verdsette en slik bønn særlig høyt, når den kommer fra hans egen Ånd? For da må den jo i den mest fullkomne grad stemme overens med Guds vilje. Og så til sist den tredje grunnen Paulus nevner her, for å trøste og oppmuntre oss:

for han (Ånden) går i forbønn for de hellige etter Guds vilje. Det begynner med et "for" som viser at her er en tydelig sammenheng med det som sies foran. Apostelens hensikt med dette var egentlig ikke å oppsummere grunner for at Gud vet om alt. Men å trøste de svake. At han begynner vår setning med et "for", viser en klar sammenheng til det som tales foran, og kan vanskelig oppfattes på annen måte enn at Paulus her vil minne om at Gud så mye mer må ha kjennskap til, og hører, sukkene deres. Fordi alt det Ånden ber er "etter Guds vilje", dvs. er gått ut fra Gud. Da må det virkelig være noe Gud kjenner godt til. Men da har vi her en ny og mektig trøst. Når altså bønnesukkene skjer "etter Guds vilje", og altså overensstemmende med Guds velbehag, da må vi vel også kunne regne med at Gud vil høre og merke seg våre sukk! Dette taler Johannes om slik: "Dette er den frimodigheten vi har overfor ham, at om vi ber om noe etter hans vilje, så hører han på oss".

Men vi kan aldri være så sikre på at bønnen vår er etter Guds vilje, som når vår egen forstand, våre egne meninger og oppfatninger, vår egen vilje, er fullstendig knust, ja tilintetgjort gjennom store anføtelser. Når vi selv ikke lenger kan se hvordan det som ligger oss på hjertet skal løses, og derfor bare roper og skriker fra dypet av vårt innerste etter Guds barmhjertighet, Guds visdom, Guds råd og hjelp. Det er dette som svarer til Guds vilje. Og det er slike sønderknuste mennesker som er de hellige, som denne teksten taler om. Når det heter at Ånden "går i forbønn for de hellige etter Guds vilje", så tales det altså her om disse menneskene som har fått all sin egen kraft, hellighet og rettferdighet knust. Slik at nå er det bare i Kristus de søker alt, både rettferdighet og styrke.

Men selv disse hellige kjenner ikke alltid sin egen usselhet like dypt. Derfor er heller ikke bønnene deres alltid like rene, og etter Guds behag. For det er tross alt bare i tider når vi kjenner vår egen skrøpeligheit sterkest, og ikke en gang kan be slik vi pleier. Når det bare stiger usigelige sukk opp fra et hjerte i trengsel. Det er egentlig bare i en slik trengsel og nød at Ånden får bli alene om bønnen i oss. At ikke vi blander oss inn. Derfor er det da det er sikrest at bønnen er etter Guds vilje. Når det er slutt på vår kraft - da er tiden inne for at Gud får slippe til. Da er det hans time. Det er disse sannhetene som ligger til grunn for at de knuste sjelenes usigelige sukk er Åndens bønn, og at disse sukkene er etter Guds vilje. Og det Ånden nå lærer oss å be, stemmer også fullkomment overens

med det Kristus, vår store Yppersteprest, ber for oss i himmelen. Og når så dette, som det sies klart her, også er overensstemmende med Faderens egen vilje, da bør vi jo sannelig også tro at han vil høre slike sukk.

Dette er trøsten Paulus vil gi oss her. Ikke en trøst om at nå behøver vi ikke lenger be med uttrykkelige ord. Nei, vi har mangfoldige eksempler i Skriften på bønner som klart nok er uttrykt i ord. Bare den lærdommen er det vi får her, at vi ikke skal miste motet, eller tro at nå hører Gud ikke noen bønn fra oss, når vi er i så stor skrøpeligheit at vi ikke kan be. Da skal vi tvert imot vite at han nettopp i disse usigelige sukkene hører sin Ånds egne bønner. De bønnene som er sterkest og renest, og stemmer mest med hans vilje. Det er sannelig dyrebar og viktig trøst som gis oss her. Må bare Gud gi oss nåde til også å eie denne lærdommen i hjertet, og bli minnet om det når vi trenger til det! Vi kan aldri takke og prise Gud nok for at han ikke vil fordømme oss på grunn av alle våre skrøpeligheter, men selv vil trøste og hjelpe oss, slik vi har sett her. Og når vi altså ikke en gang kan be, så ber altså Ånden selv i oss og for oss, med sukk som ikke kan uttrykkes med ord. Og tenk, så ser Gud på disse mest skjulte sukk og begjær, som de sterkeste bønnene. Lovet og priset være Gud for en slik uendelig nåde!